

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 473/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца В.В. из М., ул. ... бр..., кога заступа пуномоћник М.Д., адвокат из Н.Б., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, ул. Немањина бр. 15, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове у Београду, ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. бр. 5993/13 од 03.12.2014. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1. бр. 5993/13 од 03.12.2014. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1. бр.3411/12 од 21.06.2013. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 325.220,00 (трисотинедвадесетпетхиљададвестадвадесет) динара, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом (Први основни суд у Београду П1. бр. 3411/12 од 21.06.2013. године), усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење тужене од 16.03.2006. године о престанку радног односа, а тужена је обавезана да тужиоца реинтегрише у процес рада.

Побијаном другостепеном пресудом преиначена је као првостепена пресуда и тужбени захтев је одбијен.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. раније важећег ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04...), који се примењује на основу члана 506. сада важећег ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Решењем тужене (Управа за одбрану Републике Србије) од 16.03.2006. године тужиоцу (запосленом на радном месту радника Министарства одбране) у Одсеку за одбрану у Д. престаје радни однос без његове сагласности као вишку запосленог због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена са 10.05.2006. године; раднику се утврђује отказни рок од 16.03.2006. до 10.05.2006. године у ком периоду ће користити годишњи одмор; рачуноводствени центар ће раднику исплатити једнократну отпремнину у висини 12 бруто плата које је остварио за претходни месец у укупном износу од 304.468,32 динара најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа; радник има право да се у року од 30 дана пријави Националној социјалној служби. У образложењу решења је наведено да је 03.02.2006. године усвојен Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места који се односи на управу на одбрану и њиме су „утврђени услови за распоређивање на систематизована радна места“ (образложење не садржи конкретизацију услова за распоређивање). У току поступка је даље утврђено да је тужилац у току 1999. године (повлачење оружаних снага са КИМ-а) са ранијег радног места у Одсеку за одбрану у Д. без решења о распоређивању фактички премештен у Одсек за одбрану Општине М., те да је на тим пословима радио све до одлуке о престанку радног односа. Привременим Правилником од 25.04.2005. године укинут је Центар за одбрану у П.. Из увода решења о престанку радног односа произилази да је разлог за престанак радног односа, примена Закона о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и Савезним органима управе („Службени лист СФРЈ“ бр.23/78...) и правила из Закона о раду (чл.158. и чл.160.). Тужиоцу је понуђено да се са породицом пресели (врати) на КИМ и да у некој од територија – општина на Косову заснује радни однос, што је он одбио.

Код таквог чињеничног стања, првостепени суд сматра да је решење о престанку незаконито јер тужена није донела одлуку о распоређивању тужиоца после укидања органа по ранијем Савезном закону, а није решила његов радно-правни статус ни по Закону о радним односима у државним органима.

Супротно, другостепени суд сматра да је доношење решења о распоређивању без значаја зато што је тужилац фактички радио у Центру за одбрану у М., и да је правилно примењен члан 393. став 1. Закона о основама система државне управе...у погледу решавања радно-правног статуса тужиоца. По становишту другостепеног суда на страни тужиоца постоји пропуст што није регулисан његов радно-правни статус јер је одбио понуду да се врати на КИМ.

Становиште о законитости престанка радног односа које је утврдио другостепени суд по одржаној главној расправи није правилно.

Наиме, услов за престанак радног односа по ранијем цитираном закону (чл. 393. став 1, 394. и 398.) је доношење решења о радно-правном статусу (распоређени или нераспоређени).

У конкретном случају радни статус тужиоца после повлачења са КИМ-а није уређен у складу са законом, јер никакво решење није донето. Приликом престанка радног односа није примењен ни Закон о радним односима у државним органима који је у време доношења тог решења био на снази јер такође није донето решење о нераспоређивању. Нераспоређени радници по члану 66. тог Закона имају иста права и обавезе као и запослени за чијим је радом престала потреба.

У условима угрожености живота због опште познатих догађаја на КИМ-у после 1999. године одбијање понуде за враћање у исто или друго место због специфичности посла који је тужилац обављао не може се сматрати неоправданим да би за последицу имало престанак радног односа.

На основу члана 405. ЗПП одлучено је као изреци у ставу првом.

Одлука о трошковима донета је на основу чл.149. и 150. раније важећег ЗПП.

Тужилац је успео у спору па су му признати следећи трошкови и то: 16.500,00 динара на име састава тужбе, 198.000,00 динара на име заступања на 11 одржаних рочишта, 39.000,00 динара на име четири неодржана рочишта, 18.000,00 динара на име заступања од стране адвоката пред другостепеним судом, 33.000,00 динара на име састава ревизије, све према важећој Адвокатској тарифи и 720,00 динара на име плаћених судских такси (укупно 325.220,00 динара).

На основу члана 161. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде у ставу другом.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**